

Sygn. akt VIII C 1678/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko P. N.

o zapłatę 2.037,58 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.890 zł (jeden tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:

- a) 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
- b) 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,
- c) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- d) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty,
- e) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 października 2016 roku do dnia zapłaty,
- f) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- g) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- h) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- i) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,
- j) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty,
- k) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- l) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 maja 2017 roku do dnia zapłaty,
- m) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,
- n) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,

- o) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- p) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty,
- q) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty,
- r) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,
- s) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- t) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,
- u) - 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia zapłaty;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 930 zł (dziewięćset trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1678/18

UZASADNIENIE

W dniu 30 listopada 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu P. N. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 2.037,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 22 lutego 2016 roku, w związku z zawarciem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (umowa nr (...)), pozwany zawarł umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego. Pierwsza rata podlegała uiszczeniu w dacie zawarcia umowy, wymagalność kolejnych określał natomiast harmonogram. Przy zawarciu umowy powód zastrzegł na piśmie natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty ceny w przypadku zwłoki pozwanego z zapłatą rat. Pozwany nie zapłacił wszystkich wymagalnych rat, suma zaległych rat przekroczyła zaś 1/5 części umówionej ceny. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-7)**

W dniu 22 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że łączyła go z powodem przedmiotowa umowa. Wyjaśnił ponadto, że fakt nieuiszczenia rat na rzecz operatora wynikał z jego sytuacji zdrowotnej, zawodowej i majątkowej.

Postanowieniem z dnia 21 maja 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty k. 8-8v, sprzeciw k. 10-11v, postanowienie k. 22v)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u., powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 26-28, k. 70, pozew k. 29-31)**

Na rozprawie w dniu 25 września 2019 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Ustanowiony przez pozwanego zawodowy pełnomocnik wniósł o oddalenie powództwa w całości. Oświadczył, że powód w sposób nieprawidłowy wypowiedział umowę sprzedaży, co przekłada się na wymagalność roszczenia i datę naliczenia odsetek. Dodał, iż

pozwany nie otrzymał wezwania do zapłaty poprzedzającego wypowiedzenia, brak jest również dowodów na to, że wypowiedzenie to zostało przesłane dłużnikowi. **(protokół rozprawy k. 76-78)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. N. w dniu 22 lutego 2016 roku zawarł z powodem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z zawarciem umowy pozwany nabył równocześnie urządzenie telefon marki H. (...) o nr (...) (...) 31 w ramach umowy sprzedaży na raty. Na jej mocy cena za urządzenie (2.168,99 zł) została rozłożona na 25 rat, z których pierwsza w wysokości 8,99 zł podlegała zapłacie w dniu zawarcia umowy, zaś kolejne 24 raty w kwocie po 90 zł do 27-go dnia każdego miesiąca, począwszy od marca 2016 roku. W przypadku zwłoki abonenta z zapłatą dwóch rat, w sytuacji, gdy zaległość przewyższała 1/5 całkowitej ceny za urządzenie, po wyznaczeniu przez operatora abonentowi terminu na zapłacenie zaległości i zastrzeżeniu o skutkach braku wykonania zobowiązania w tym terminie, abonent był zobowiązany na żądanie operatora zapłacić nieuiszczoną część ceny urządzenia. Składając podpis pod umową o świadczenie usług pozwany oświadczył, że przed zawarciem umowy sprzedaży na raty otrzymał i akceptuje jej postanowienia, w tym prawo operatora do łącznego dochodzenia rat. **(wyciąg z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 33-34, harmonogram spłaty rat k. 35, warunki oferty promocyjnej wraz z umową sprzedaży na raty k. 40-43, faktura VAT k. 55, okoliczności bezsporne)**

Począwszy od czerwca 2016 roku pozwany zaprzestał regulowania rat za zakupione urządzenie. P. N. zwracał się do powoda o rozłożenie zadłużenia – obejmującego także zadłużenie z tytułu innych umów – na raty, nie był jednak w stanie spełnić kryteriów zaproponowanych przez powoda. **(dowód z przesłuchania pozwanego 00:16:33-00:25:31 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 25 września 2019 roku, saldo niezapłaconych rat i not księgowych k. 32, okoliczności bezsporne)**

W piśmie z dnia 8 listopada 2016 roku powód wskazał, iż nie odnotował wpłaty kwoty 450 zł z tytułu rat określonych w harmonogramie i wobec tego, iż stwierdzone zadłużenie przekracza 1/5 części umówionej ceny, wezwał pozwanego do natychmiastowej zapłaty pozostałej nieuiszczonej ceny, tj. kwoty 1.890 zł w terminie do dnia 29 listopada 2016 roku. W aktach sprawy brak jest dowodu nadania przedmiotowego pisma stronie pozwanej. **(wezwanie do zapłaty k. 51, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie uiszczył kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął również dowód z przesłuchania pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie niesporne było, że strony wiązała umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 22 lutego 2016 roku, w związku z którą pozwany zawarł umowę sprzedaży urządzenia na raty. Na mocy tej ostatniej pozwany zobowiązał się uiszczyć cenę urządzenia (2.168,99 zł) w 25 ratach. Wątpliwości nie budziło również, iż z przyjętego zobowiązania pozwany wywiązał się wyłącznie w części, zaprzestając uiszczania rat począwszy od czerwca 2016 roku, jak również, że w przypadku powstania zadłużenia przekraczającego 1/5 ceny za urządzenie, powód był uprawniony do wystąpienia z żądaniem zapłaty nieuiszczonej części ceny. Aby jednak powyższe było możliwe powód musiał wprawdzie wyznaczyć pozwanemu termin na zapłacenie należności i zastrzec o skutkach braku wykonania zobowiązania w tym terminie. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do wniosku, iż warunki te zostały przez powoda spełnione. W aktach sprawy brak jest nie tylko dowodu doręczenia pozwanemu pisma wzywającego do spłaty zadłużenia, ale nawet dowodu jego sporządzenia. P. N. zaś zaprzeczył, aby takie wezwanie kiedykolwiek otrzymał. W konsekwencji Sąd uznał, iż powód nie udowodnił (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), aby po jego stronie ukonstytuowało się uprawnienie do żądania od pozwanego zapłaty nieuiszczonej części ceny za urządzenie. W świetle powyższej konstatacji jedynie ma marginesie zauważenia wymaga, że powód nie wykazał również, aby wezwanie do

zapłaty z dnia 8 listopada 2016 roku opiewające na kwotę 1.890 zł zostało przesłane dłużnikowi. Wprawdzie powód złożył do akt sprawy wyciąg ze zbiorowego potwierdzenia nadania listów poleconych (...) (k. 54), to jednocześnie w dokumencie tym zostały zanonimizowane wszelkie dane adresowe, co uniemożliwia ustalenie, kto był adresatem przesyłek nadanych przez powoda. Jednocześnie przypisane do poszczególnych listów, które obejmuje omawiany wyciąg, numery nie odpowiadają numerowi przesyłki, jaka miała być nadana do pozwanego, a widniejącemu na k. 48. Powyższe nie oznacza jednak, iż roszczenie powoda nie było wymagalne. Przede wszystkim wskazać należy, że w postanowieniach umowy stron brak jest jakichkolwiek odniesień do możliwości wypowiedzenia umowy sprzedaży na raty, czy też jej rozwiązania. Mowa w nich wyłącznie o prawie operatora do łącznego dochodzenia rat. Nieziszczenie się przesłanek do skorzystania powoda z w/w prawa ma zatem wyłącznie ten skutek, że niezapłacone przez pozwanego raty stały się wymagalne w terminach wskazanych w harmonogramie spłaty. Skoro tak przyjąć należy, że w terminie płatności ostatniej z nich – 27 lutego 2018 roku – całość zadłużenia pozwanego była już w pełni wymagalna. Miało to miejsce wprawdzie po wytoczeniu powództwa, ale przed datą wyrokowania. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że oznaczone w pozwie roszczenie dotyczyło niezapłaconych przez pozwanego rat, w konsekwencji, mimo braku wymagalności całości żądania w dacie wytoczenia powództwa, Sąd był uprawniony do orzekania w zakresie tego żądania i jego uwzględnienia, co nie stanowiło wyjścia ponad faktyczną podstawę powództwa. Godzi się także przypomnieć, że w myśl art. 316 § 1 k.p.c., po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy. Reasumując Sąd uznał, że żądanie powoda zapłaty kwoty 1.890 zł, jako wymagalne w dacie wyrokowania, jest zasadne w całości.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwało natomiast żądanie zapłaty odsetek od poszczególnych kwot składających się na należność główną, skapitalizowanych w pozwie na kwotę 147,58 zł. Powód nie wyjaśnił, w jaki sposób należności odsetkowe zostały przez niego naliczone, tj. od jakich dokładnie kwot, nie złożył również not odsetkowych, na które powołał się w pozwie. Wprawdzie powód wskazywał, że naliczył odsetki od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia wystawienia poszczególnych not, to jednak twierdzenie to nie pozwala na weryfikację omawianego roszczenia. Przykładowo nie wiadomo skąd wzięła się kwota 1,10 zł naliczona do dnia 13 czerwca 2016 roku, która przy tym została naliczona przed datą wymagalności raty za czerwiec 2016 roku (dla przypomnienia, raty do maja 2016 roku włącznie pozwany uiszczył). Następną należność odsetkowa opiewa na kwotę 4,44 zł i dotyczy okresu od dnia 14 czerwca 2016 roku do dnia 13 września 2016 roku, rzecz jednak w tym, że i w tym przypadku nie wiadomo, jaka była skala zadłużenia pozwanego w okresie od dnia 14 czerwca 2016 roku do dnia 27 czerwca 2016 roku, w którym przypadał termin płatności raty za czerwiec 2016 roku. Kolejna należność to kwota 1,60 zł za okres od dnia 14 września 2016 roku do dnia 13 października 2016 roku. Jeśli przyjąć, że zadłużenie za ten okres obejmowało raty od czerwca do sierpnia 2016 roku, tj. kwotę 270 zł, to odsetki od tej kwoty za wskazany okres dają kwotę 1,55 zł nie zaś 1,60 zł. Reasumując tą część rozważań Sąd uznał, iż dochodzona przez powoda tytułem skapitalizowanych odsetek kwota nie poddaje się jakiegokolwiek weryfikacji. W konsekwencji żądanie w tym zakresie podlegało oddaleniu. Powyższe oczywiście nie oznacza, że powód nie był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie. Przypomnienia wymaga, iż zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiszczyć je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się, co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Mając na uwadze powyższe, jak również daty wymagalności poszczególnych rat za urządzenie, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od każdej z tych rat za okres od dnia ich wymagalności do dnia zapłaty.

Konkludując, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.890 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty:

- a) 90 zł od dnia 27 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,
- b) 90 zł od dnia 27 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,
- c) 90 zł od dnia 27 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- d) 90 zł od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty,
- e) 90 zł od dnia 27 października 2016 roku do dnia zapłaty,
- f) 90 zł od dnia 27 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,
- g) 90 zł od dnia 27 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
- h) 90 zł od dnia 27 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,
- i) 90 zł od dnia 27 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,
- j) 90 zł od dnia 27 marca 2017 roku do dnia zapłaty,
- k) 90 zł od dnia 27 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- l) 90 zł od dnia 27 maja 2017 roku do dnia zapłaty,
- m) 90 zł od dnia 27 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,
- n) 90 zł od dnia 27 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,
- o) 90 zł od dnia 27 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- p) 90 zł od dnia 27 września 2017 roku do dnia zapłaty,
- q) 90 zł od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty,
- r) 90 zł od dnia 27 listopada 2017 roku do dnia zapłaty,
- s) 90 zł od dnia 27 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty,
- t) 90 zł od dnia 27 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty,
- u) 90 zł od dnia 27 lutego 2018 roku do dnia zapłaty,

oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę niemal w całości (kwotowo powód uległ w zakresie ok. 7%, należy mieć jednak na uwadze, że kwota 147,58 zł w zakresie której Sąd oddalił pozew mieści się częściowo w odsetkach ustawowych za opóźnienie, które Sąd zasądził od kwot po 90 zł za okres do dnia wytoczenia powództwa, w istocie zatem porażka powoda jest jeszcze mniejsza), a zatem ma prawo żądać zapłaty kosztów procesu w pełnej wysokości (art. 100 zd. 2 k.p.c.).

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 30 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265).

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 930 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.